

Ἰωάννης Πολέμης

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Χλωμή Σελήνη, δὲν νυστάζεις ;
δὲν λησιμονεῖς ταῖς τόσαις ἔννοιας ;
Γιατὶ, Σελήνη, μὲ κυττάζεις
μὲ τῆς ματιαῖς τῆς ἀσημένιας ;

Βλέπω τὴν ὄψιν σου θλιμμένην
'σάν κάτι νᾶχες καὶ σοῦ λείπει,
βλέπω 'στὰ χεῖλιν σου νὰ μένη
πικρὸ χαμόγελο ἀπὸ λύπη.

Βλέπω σημάδια 'ςτὴ μορφή σου
 ποὺ σ' ἀσχημίζει τὸ καθένα,
 μὴν εἶνε δάκρυα, ἀποκρίσου,
 ἀπὸ καιρὸ κρυσταλλωμένα ;

Εἶσαι κοπέλα π' ἀγαποῦσες
 τὸ νειὸ τὸν Ἐνδυμίωνά σου
 κ' ἐζήλευες κ' ἐσιωποῦσες
 κ' ἐσκέπαζες τὰ βάσανά σου ;

"Ἡ 'ς τὴ σπηλῆά του τὸν κοιμίζεις
 κι' ἄγρυπνη μένεις 'ς τὸ πλευρό του
 καὶ τὸν χαϊδεύεις καὶ νομίζεις
 πῶς θὰ σὲ βλέπη 'ς τὸνειρό του ;

"Ἄν εἶσαι ἡ δύστυχη ἐρωμένη,
 ἂν ἀγαπᾷς αὐτὸν ἀκόμα,
 ποῦν' ἡ καρδιά σου ; καὶ ποῦ μένει
 τὸ βεργολύγιστό σου σῶμα ;

Μόνον ἡ ὄψι σου προβάλλει
 μεσ' 'ς τὴν ἀτίμητη τιμὴ σου,
 'σὰν νὰ σοῦ 'κόψαν τὸ κεφάλι
 κ' ἔχουν θαμμένο τὸ κορμί σου.

"Ὅ,τι κι' ἂν εἶσαι, ὠμορφονειά μου,
 τοὺς λογισμοὺς μου συνεπαίρνεις
 καὶ μέσ' 'ς τὴ μαύρη ἀγρυπνιά μου
 γλυκειαῖς ἐνθύμησες μοῦ φέρνεις.

Πόσαις φοραῖς ξεχνιέμαι μόνος
 κ' ἔχω τὰ μάτια βουρκωμένα . . .
 Μὲ δέρνει ἀλύπητα ὁ πόνος
 μὲ δέρνει ζήλεια ὅπως ἐσένα !

Καὶ τριγυρνῶ κι' ἀναστενάζω,
 γυρνῶ 'σὰν κάτι νὰ προσμένω
 καὶ σὲ κυττάζω, σὲ κυττάζω
 καὶ σὲ κυττάζω καὶ σωπαίνω.

Κοιμᾶται ἡ φύσι ὀλόγυρά μου,
 ὀλιγοστεύουν οἱ διαβᾶται,
 μόνον ἡ μαύρη συμφορά μου
 μόνον ἐκείνη δὲν κοιμᾶται.

Καὶ σὲ κυττάζω πάντα μόνος
 κ' ἔτσι θαρρῶ πῶς ἐλαφρόνω,
 γιατί γιastreύεται ὁ πόνος
 'σὰν εὔρη σύντροφο τὸν πόνο.

Τί νᾶσαι τάχα ὠμορφονειά μου
 ποὺ τὸ μυαλό μου συνεπαίρνεις
 καὶ μέσ' 'ς τὴ μαύρη ἀγρυπνιά μου
 γλυκειαῖς ἐνθύμησες μοῦ φέρνεις ;

Θυμοῦμαι, ἦταν τέτοιο βράδυ
 —ἔχω τὴ μνήμη θυσανρό μου—
 ἦταν ὀλόγυρα σκοτάδι
 κ' ἦταν ἐκείνη 'ς τὸ πλευρό μου.

Ξάφνω ἐπρόβαλες, Σελήνη
καὶ ὅταν νὰ ἴπῃρες τὴ λαλιά της·
κ' ἢ ὅψι σου ἀχτῖδες χύνει
ἔς τὰ μεταξόπλεκτα μαλλιά της.

Καὶ ὅταν τοῦ πόνου ὁ προστάτης
ὅταν ὁ Θεὸς νὰ σ' εἶχε στείλει
τὴ χαϊδευμένη τὴ σκιά της
τὴν ἔρριξες ἔς τὰ δύο μου χεῖλη.

Κ' ἐφίλησα σκιά μονάχα
παρηγοριὰ τοῦ ἔρωτός μου . . .
Σκιά, σκιά δὲν εἶνε τάχα
κάθε χαρὰ τοῦ ψεύτη κόσμου ;

Καὶ σύ, Σελήνη, ὅταν ἐμένα
σκιά ζητᾷς, σκιά γυρεύεις,
γιαὐτὸ γυρίζεις ἔς τὰ χαμένα
καὶ ξαγρυπνᾷς κι' ὅλω ζηλεύεις . . .

Χλωμὴ Σελήνη, δὲν νυστάζεις ;
δὲν λησιμονεῖς ταῖς τόσαις ἔννοιαις ;
γιατί, Σελήνη, μὲ κυττάζεις
μὲ τῆς ματιαῖς τῆς ἀσημένναις ;

